

Sajnos ezek a kérdések *nem egyszerűen közhelyek*, hanem *mechanikus, tartalom nélküli reflexek* (melyek bárhová beilleszthetők, s bármikor elővehetők), melyekre nem a válasz a fontos (s tulajdonképpen a kérdés sem az), hanem maga a „mondás”, a szavak, mondatok gyors előhúzása (a *kommunikáció „mián”*).

Talán én vagyok túl igényes és öntelt, s ezért nem felelek meg az „alantas plebs” szófordulatai, kérdései? Nem hiszem. Nem várom el, hogy az idős szomszéd bácsi a metafizikáról, esetleg a relativitáselmétről kezdjen érdeklődni. Én csak *közhelymentes, igazi érdeklődéssel megtöltött kérdéseket* (s nem panelokat) várok, nem kutyafuttában odavetve, hanem meg-megállva, s őszintén, nem csak úgy „kellésből”. Ha pedig nincs idő, vagy téma, akkor csak őszinte köszöntést, kézszerítást. És menni tovább.

Szépek a panelházak, szép a lakótelep. De nekem jobban tetszenek az egyszerű paraszti épületek, vagy egy domboldal, kis présházzal.

Abban legalább van valami tartalom.

Bármí Áron

Darátum

Új szó bukkant fel nyelvünkben a Mátészalkai Sütiipari Vállalat jóvoltából, a *kekszdarátum*. Ennek az összetett szónak az utótagja feltehetőleg úgy jött

létre: a török eredetű *darál* szóból, hogy megalkotója a *granulál* : *granulátum* mintájára nem latin eredetű tövekhez is hozzáilleszthetőnek vélte a latinból készen átvett *granulátum*, *preparátum*, *referátum* stb. szavak (á) *tum*-végződését. Bármily mulatságos is azonban ez a szóalak, az ilyen jellegű képzés nem egyedülálló: hazánkban van jó néhány *forgalmista*, sőt *egyetemista* is. Különössé ugyanaz teszi, mint a *kitaláció*-t: mielőtt a képzőt az -ál végződésű töhöz csatolnánk, a tövet meg kell fosztanunk utolsó mássalhangzójától.

Sörrágcsáló

Hála kormányunk nyugodt és ösztönző gazdaságpolitikájának, egyre több magyar polgár fog különféle vállalkozásba. Szinte gombamod nőnek ki a földből az új kis bódék, boltok, bodegák, butikok, üzletek, shopok stb. a régiek helyébe, mellé, fölé, alá. A bódék, boltok stb. (l. fent) profilja is roppant széleskörű: foglalkoznak mindennel a vibrátorárlástól kezdve egészen a szikvízpalackozásig.

Mindezt mosolygó arccal látom, figyelem, és csak úgy derül közben pici szívem. Forog a tőke a kézen (hozsánna); a tulajdonosok mind kedves és értelmes emberek (eová); mindent lehet kapni (halihó); nincs egy vasam se... – no, ez már nem trallala, de majd csak lesz jobb (?).

Minden szép, addig a pillanatig, amíg meg nem nézem a kis boltoeska cégtábláját. Ilyenkor csikorogni kezdenek a fogaim, és kiburulok, mint izgága csecsemő a kislavórból. E cégnevek ugyanis sokszor magyartalanok,